

Ο Θεός δεν πρόκειται να αφήσει τέτοια ελεημοσύνη δίχως μετάνοια

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

«Θέλω να σας μιλήσω πάτερ για κάτι σοβαρό».

Η κοπέλα στεκόταν στην είσοδο του ιερατικού γραφείου, περιμένοντας την άδεια για να προχωρήσει. Δεν είχε παρουσιαστικό «θρησκευόμενου» ανθρώπου. Φορούσε κολλητό παντελόνι και ήταν βαμμένη έντονα.

Ο ηλικιωμένος ιερέας την κοίταξε με καλοσύνη. «Παρακαλώ. Ό,τι θέλετε!».

Η κοπέλα προχώρησε και κάθισε μπροστά στο γραφείο του ιερέα.

«Θέλω τη συμβουλή σας», είπε κοφτά και με αποφασιστικότητα. «Η μητέρα μου είναι στα τελευταία της. Έζησε μεγάλο μέρος της ζωής της δουλεύοντας τη νύχτα σε άσχημα μέρη ... Ξέρω ... ίσως να σας σκανδαλίζω λίγο ...». Δίστασε κοιτάζοντας τον ιερέα εξεταστικά αλλά με ειλικρίνεια στα μάτια της.

«Παρακαλώ, συνεχίστε».

«Η μητέρα μου με τα χρήματα που κέρδιζε κατάφερε να μεγαλώσει εμένα και τον αδερφό μου χωρίς να χρειαστεί να μας δώσει σε ξένα χέρια. Πατέρα δε γνωρίσαμε ...

Αλλά δε μεγάλωσε μονάχα εμάς. Τα μισά της χρήματα και παραπάνω τα έδινε πάντα σε ελεημοσύνες. Πολλά παιδιά μεγάλωσαν χάρη σ' αυτή. Κάποια μάλιστα σπούδασαν κιόλας χάρη στη μητέρα μου. Σε όλη της τη ζωή, η ελεημοσύνη ήταν πρώτιστο καθήκον ... Τώρα πεθαίνει. Με δυσκολία επικοινωνεί. Θα ήθελα να εξομολογηθεί και να κοινωνήσει αλλά δεν ξέρω πώς να της το πω ... Καταλαβαίνετε ... δεν είχε ποτέ ιδιαίτερη σχέση με την Εκκλησία ... Δεν ήταν τελείως αδιάφορη αλλά ... καταλαβαίνετε ...».

Ο ιερέας είχε το βλέμμα χαμηλωμένο και άκουγε με κατανόηση.

«Μη στενοχωριέστε», της είπε. «Κάνετε αυτό που έπρεπε. Τώρα θα κάνουμε και οι δυο προσευχή για τη μητέρα σας. Κι ο Θεός θα δείξει τον τρόπο. Πάντως όπως και να 'χει, να θυμάστε ότι ο Θεός δεν πρόκειται να αφήσει τέτοια ελεημοσύνη δίχως μετάνοια ...».

Πέρασαν μέρες. Ο Ιερέας δεν είχε κανένα νέο από εκείνη την κοπέλα. Κι έξαφνα ένα πρωί είδε την αναγγελία θανάτου της μητέρας κολλημένη σε μια κολώνα, Πήρε απόφαση και πήγε στην κηδεία.

Στο τέλος της ακολουθίας τον πλησίασε η κοπέλα. Τον χαιρέτησε ευγενικά και τον ευχαρίστησε που ήρθε να τους συλλυπηθεί. Ήταν πολύ καταβεβλημένη.

«Στενοχωριέμαι πολύ για την ψυχή της μητέρας μου, πάτερ», του είπε.

«Να μη στενοχωριέστε. Σας είπα: αφού η μητέρα σας έδειξε στη ζωή της τέτοια ελεημοσύνη, ο Θεός αποκλείεται να την άφησε χωρίς μετάνοια και συγχώρηση. Αυτό μονάχα μπορώ να σας πω εγώ. Τα υπόλοιπα τα ξέρει μονάχα Εκείνος ...».

Τους πλησίασε ένας νεαρός.

«Πάτερ, να σας γνωρίσω τον αδερφό μου». Ακολούθησαν συστάσεις. «Ο πάτερ από δω είναι στην αγία Φωτεινή ... ξέρεις ... λίγο πιο πάνω από το σπίτι της μαμάς ...», είπε στον αδερφό. «Πάντως, πάτερ, δε σας το κρύβω πως λυπάμαι που έφυγε έτσι», ξαναστράφηκε στον ιερέα. «Ίσως έπρεπε να ήμαστε πιο επίμονοι. Δεν ξέρω ... καταλαβαίνω τι μου λέτε αλλά δεν έχω τόση πίστη για να παρηγορηθώ από αυτό ...».

«Τι συνέβη;», παρενέβη ο αδερφός.

«Να, είχα πάει πριν αρκετές μέρες στον πάτερ να του ζητήσω να έρθει να εξομολογήσει και να κοινωνήσει τη μαμά αλλά διστάσαμε κάπως ... δεν ξέραμε πώς θα το πάρει εκείνη ... και να που τώρα δεν προλάβουμε ...».

Ο αδερφός έδειξε να ξαφνιάζεται. Χαμογέλασε και είπε:

«Μη στενοχωριέσαι, προλάβουμε ... Προχθές το βράδυ που έλειπες, η μαμά σαν να ξύπνησε αίφνης από το λήθαργό της, γύρισε προς το μέρος μου και -λες και δεν ήταν άρρωστη- μου είπε: «Πήγαινε γρήγορα στον άγιο Δημήτριο και φέρε εδώ τον παπά» ... Αρχικώς απόρησα. Δεν ήθελα να της χαλάσω το χατήρι αλλά δεν περίμενα και να βρω κανέναν εκείνη την ώρα στην Εκκλησία ... Εντούτοις ο παπάς ήταν εκεί. Του εξήγησα και ήρθε χωρίς καθυστέρηση ... Πού να φανταστώ ότι εσύ είχες έρθει σε επικοινωνία με τον ιερέα της αγίας Φωτεινής ... Συγγνώμη που δε σου είπα τίποτα αλλά με την κηδεία και τις μέριμνες το παρέλειψα ... ή μάλλον για να είμαι ειλικρινής, δεν ήξερα πώς θα το πάρεις κιόλας ... Δε μου είχες πει ότι θα πας σε παπά ... Πάντως κοινωνήσε ...».

Ο ιερέας χαμογέλασε. Τους χαιρέτησε ευγενικά και αποχώρησε. «Δεν αφήνει ο Θεός την ελεημοσύνη ασυνόδευτη από μετάνοια», έλεγε και ξανάλεγε μέσα του με συγκίνηση ...

Απόσπασμα από το Μικρό Γεροντικό Πόλεων «Όσο μπορείς», του Βασίλη Αργυριάδη